

HOBLINY 2.0

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Rado Radler	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Rado Radler

O knihe

Hlavnou myšlienkou zbierka Hobliny 2.0 je hľadanie svetla v temnote. Je to výpoveď nihilistu v ťažkom životnom období. Často počúvame, že niektoré veci je lepšie nevedieť.

Podstatné veci sa snaží vyjadriť vo svojej poézii. Hobliny 2.0 som písal po vydaní mojej prvej zbierky, a to počas posledných 2 rokov. Keď som sa zamyslel a usúdil som, že moje filozofovanie je hodné zapísania, tvoril som básne. Ide o dosť drastické témy, no ja v nich vidím svetlo. Vidím v nich môj svet, tak ako ho vnímam ja.

Venovanie

Túto knihu venujem:

- Môjmu starému otcovi Ivanovi, ktorý bol hrdý na každý môj športový úspech.
- Môjmu starému otcovi Alfrédovi, ktorý bol geniálny inžinier a naučil ma hrať šach.
- Môjmu milovanému Ockovi, ktorý pri kvalitnom japonskom čaji so mnou hráva hru zložitejšiu ako šach, ktorý ma naučil všetko čo teraz viem a vždy na mňa myslí.
- Mojej Mame, ktorá je pre mňa vzorom. Verím v najlepšiu kávičku od najlepšej Mamičky na svete. Ak toto budeš čítať si moje Slnko.
- Mojej tajnej Múze.

Kresba

kreslím pocity
tanky prechádzajú
skica pre budúcu lásku
keď príde vyberiem farby

raz príde
no teraz sú tu len tanky
budú farby
no zatiaľ je tu len krv

to ničenie je kolobeh
krv raz dokončí cestu žilami
tak dotečie aj tok myšlienok tankistov
a ich stroje dôjdu až na smetisko dejín
venujem im z dobrej vôle pohár nafty

kreslím ďalej
a pásy strojov kreslia jazvy po zemi

Neurocesty

Osud alebo jeho zástupca si zastane nad
plánom rozostavaných ciest.
Načiahne do papiera ako do vody a
vytiahne zväzok diaľnic.
Otrasie vozidlá a nechá cestárom priestor
pre nové vzorce myslenia.

Autá prevrátené na strechách budú trúbiť
ako besné.

Zas slová

úder srdca
slová, sú to len slová
nádych
všetko vyjadrujeme slovami
žmurknutie, zaostrenie na diaľku
chcem žiť ďaleko kde sa budeme chápať,
ľúbiť sa pocitmi bez použitia jazyka až
umrieme
tma
keď sa zobudíme na ostrove pravdy tu sa
o nás budú rozprávať len... slová

Naše vlky

Odkladali sme ich do vysokých políc až
pomaly umreli.

Bolo by pekné keby sme s nimi boli
každý deň,

keby sme ich každý deň krmili,
tých dobrých, múdrych a láskyplných
vlkov.

Krmili by sme ich dovtedy až by sa stali
našími vernými psami.

S týmito našimi ja by sme žili v širšom
vnímaní lásky.

Psy by zahnali naše myšlienky smerom k
lepšej lúke.

No my sme ich odložili do políc a oni
umreli.

Osobný nihilizmus

Už je dobre.
Zabili sme Boha.
Mladá šľapka v neho verila.
Plače a narieka.

Teraz je učiteľka.
Venuje sa deťom.
Učí ich byť pasákmi a kurvami.

Láska a vnímanie

Bola láska alebo čokoľvek iné.
Priestor sa začal krútiť a stáčať
ako had snažiaci sa preskúmať kruhový
objazd aj kvety v jeho strede.
Vznikol kameň, na ktorom sa podobné
tvory vyhrievajú.

Rozmýšľam či špirála citu nikdy doteraz
nezažitého som ja, plaz alebo vesmír.
Neverím, že toto dokáže láska, ale snád'
nevidím neskutočné veci.
Zbadal som to na vlastné oči cítil na
vlastnom srdci.
Nevrav, že to nebolo naozaj, potom niet
pomoci.

Srdcom nihilista

Zaprel som slovanské korene a nalial si
fínsku vodku.
Zaprel som bryndziarske korene a zjedol
pirohy s tvarohom.
Zaprel som ľuďi keď ma vypočúvali
bytosti mimo kliecky zvanej svet.
Povedal som, že civilizáciu som
vybudoval svojimi rukami.

Do mobilu som naľukal správu:
"Potiahnite silným buldozénom galaxiu
ďalej, aby neboli problémy. PS: pošlite
sushi a fľašu."
Zaprel som dobro aj zlo, fyziku aj vieru.
Zaprel som aj to, že som nikdy nemal
mieru.

Svetlo na dlani

V noci uzrel zvyšky svetla a chcel ísť
spať.
Ráno uzrel zvyšky tmy a pozrel na ne.
Uchopil temnotu do roztrasenej dlane.
Nadýchol sa jasou.

Padali hviezdy a padali mesiace v
horiacich kalendároch.
Čas sa lial a piesok pyramídu minulých
liet zavial.

On občas lietal občas sa plazil.
Jednoduchá náhoda a pocit tisícich slnc
sťa kamenný klin do lebky vrazil.

Temnota v dlani a v druhej prázdno.
Prečítal si plány, zasmial sa hlasno.
Nereálne plány bude všetko inak.

Tajomstvo tisícich slnc má on stále v
žilách.

Boli časy a možno ešte budú,
keď hádzal kamene na seba s presnosťou
egyptského ľudu.

Pochopil zbytočnosť dokonalosti a
dokonalosť zbytočností.

Duša sa odlepí od hrudnej kosti.

Niekedy...

Áno!

Subjektívne je objektívne

Symboly, predstavy a pravdy sa spájajú.
Dávajú si kvety a chodia na romantické
večere.

Štátna šibenica

Stavajú v meste drevené pódium.
Pre tých, ktorí plačú za trestami, ktoré sa
už u nás nepoužívajú.

Pre tých, ktorí chcú pevnú ruku nad
sebou, aby nezišli z cesty.

Pre tých, ktorí si donesú vlastný povraz,
aby nemínali drahocenné mince z
rozpočtu pre zlodějov.

Úradník si cez deň nožom krája slaninu.
Večer príde a odreže obesencov, veď aj
zajtra je dost času.

Času sa vešať.

Slnko slzy vysuší

držím v dlani svetlo
dovoľ mojim slzám vyplniť prázdno
tá sviečka možno zhasína
v tom čo bude majú oči jasno

Rozprávka o tekutom zle

Za siedmymi horami, za siedmymi
uránovými baňami.

Tam kde sa xanax sypal a chl'ast lial.
Tam bolo kráľovstvo, tam tiahli šíky
nevoľníkov do náručia smrti za živa.

Naša rozprávka je smutná a krvavá.
Nevoľníci oddane tiahnu v okoch do
krčmy.

Tam nalieva zlý drak svoje tekuté zlo do
pohárov s namaľovanými lebkami.
V tomto kráľovstve rytier skočil zo strmej
skaly a kráľ v žiali fajčí ópium.

Priletí spasiteľ?

Alebo mu vodík vo vzducholodi zhorí a
národ zostane navždy v okovoch?

V mrakoch

Roztrhal si v krčoch svaly chytajúc sa
vzduchu.

Nepochopil, že leží na oblaku a nerobí
bench press.

Nedvihne nebo optimista.

Obvinený z nesmrteľnosti len počká kým
umrie posledný sudca.

Prichádza búrka pre všetkých rovnako.

Ten na oblaku nechápe, že neujde.

Pozitívne naladený, že nebude svietiť
slnko.

Nesmrteľný zas, že je prirodzené báť sa
bleskov.

Veľká vatra

Horeli mozgy.

Horeli knihy.

Drevo bolo mokré.

Sed' pri vatre kým je ešte teplo.

Vychutnávaj nápoj zo stromov, už ich
vyrúbali.

Elektrickú gitaru nezhadzuj, v nebi sa
zide.

Pamätaj na dobré časy, na náš gang.

Aj keď odišli jeden po druhom, oni
čakajú.

Majú ešte pár stránok aj pár sivých
buniek tam hore.

Počuť bubny, spánok sa nedá rozoznať od
vnímania.

Stále ich počuť.

Stále tie slová nezabúdam aj keď papiera
málo a ceruzka krátka.

Zaniká písmo je to na našich hlavách.

Zaniká človek rozumný, teda skôr jeho
ilúzia.

Pamätaj dôležité veci vatra ešte horí.

Rieka

Na brehu obrovskej rieky myslí smädný
na vyschnuté pramene.

Chcel by tú rieku vstrebať, načerpať jej
energiu, ale nedarí sa.

Prúd vody a prúd súčasnosti sa nedá
ľahko obrátiť.

Som smädný no suterén lebky, pivnica
vedomia je zaplavená ktovie čím.

Plač teraz alebo nikdy

Plač kamarát kým môžeš.

Prídu iné časy.

Čas sa k nám ešte nevyjadril.

Kamene nie sú o toľko iné ako my a raz
sa na ne premeníme.

Váž si slzu a ďakuj za oko, ktoré máš.

Videl si lásku, uvidíš znova.

Daj zo seba von všetko zlé.

Všetko, na čo nestačia slová.

Nezatváraj viečka a nezostaň tam kde je
tma.

Prekroč ten tieň prosím po boku ti budem
stáť.

Dovolenka

Nešla si tam zas a znova, dobre robíš
identita moja nová.

Noc prebdieme poriadok príde ráno.

V spánku je to úplne málo,
ten sľub že sa raz preberieme v pánov.

Nové cesty na nový ostrov.

Budú, neboj, zaspí, pohov.

Piloti uleteli

City sú lietadlá, čo nikdy nepristanú.

Tu zostal len sentiment a temné nebo.

Krutý pokrok nás obral o pilotov.

Majú šťastie, že my nikdy nevzlietneme.

Filmársky priemysel

Čo je cieľom toho neustáleho posunu
genetickej informácie?

Možno len to, aby prišla nová časť
telenovely.

Režisér si sedí s prekríženými nohami na
oblaku

točí brak s názvom Dejiny.

Špirála k zlu

Beh po schodoch nenávisti je ľahký.
Kontrast medzi dobrom a zlom stúpa a
slnko zapadá.

Láska ťa na vrchu veže dobehne.
Zabiješ ju alebo skočíš na betón, podľa
nálady.

Viera vo vedeckú filozofiu

Lietajúca kosť zrazila telekomunikačnú
družicu.

Boh sa už neozve.

Môj vzor

Je mŕtvy a nebola to rana z milosti.
Slzy sú falošné, nemali ho radi, tak ako
nemajú radi múdrosť.
Sú schopní ju prestreliť aj s lebkou a je
im ľahostajné, že je ich vlastná.
Úprimnosť žije, ale to ona čaká na ranu.

Je mŕtvy, nie je podstatné jeho meno.
Odchádzam a slzy padajú na kameň, v
tme už sú zbytočné.
Hodnoty sú imaginárne, keby existovali,
on žije a rozbíja trón strachu, ktorý tu
vládne.